

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, 13e kamer recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 21 MEI 2012 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Notitienummer
DE. 66.LB.317331/05/7

griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____ (voorheen _____) met
ondernemingsnummer _____, oprichting 03.09.1987, met
maatschappelijke zetel te _____
2. _____; bouwkundig
conducteur, geboren te _____ op _____, wonende
te _____;
3. _____, met ondernemingsnummer
oprichting 05.09.1994, met maatschappelijke zetel te
_____;

Verdacht van:

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- A. de eerste vanaf 2 juli 1999 (nl. datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding
de tweede vanaf 24 oktober 1994 (nl. aanstelling door raad van bestuur) tot en met datum der dagvaarding
de derde vanaf 2 juli 1999 (nl. datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding

bij inbreuk op de artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes van 2 maart 1927, zoals gewijzigd bij artikel 9 van het Koninklijk besluit nummer 63 van 28 november 1939 (B.S. 1 december 1939), door de wet van 19 december 2006, sinds 1 januari 2007 niet langer het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes maar wel het

Wetboek diverse rechten en taksen en bij inbreuk op artikel 5 1° e) van de wet van 14 augustus 1947 (B.S. 17 december 1947) als persoon die voor de plaatsing en het behoud ervan verantwoordelijk is verzuimd of geweigerd te hebben bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het Koninklijk besluit van 14 december 1959 (B.S. 4 januari 1960) verboden aanplakbrieven te aangebracht of te hebben behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken

een verlicht reclamepaneel van 12 vierkante meter, aangebracht aan de zijgevel van een woning, te hebben gebruikt en te hebben behouden dat geen ruimte van minstens 0,50 meter vrijlaat van de dakrand

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 200 derde lid van het hoger vernoemd wetboek, door de rechter de vernietiging op kosten van de veroordeelden, van de in strijd met de wet geplaatste aanplakking te horen bevelen onder verbeurte van een dwangsom.

B. de eerste, de tweede en de derde op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juli 2005 tot 31 juli 2005

bij inbreuk uitmakende op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

verlichtingsarmatuur te hebben aangebracht boven een onvergund reclamepaneel van 12 vierkante meter

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 25).

Met de omstandigheid voor de eerste, de tweede en derde dat de tenlastelegging B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De verdachten tevens gedagvaard voor de tenlastenleggingen A en B teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, ieder voor 1/3 te horen

veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 5.000 (ex aequo et bono) zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 2 a 12 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op

wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 07/07/2006 geregistreerd op 12/07/2006.

*

*

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 02 januari 2009;
- het tussenvonnissen de dato 26 januari 2009;
- het tussenvonnissen van 12 augustus 2011;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 18 november 2011 :

het Openbaar Ministerie in de persoon van Substituut-procureur des Konings, in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis, die een nota en stukken neerleef.
 de eerste beklagde in haar antwoorden en middelen van verdediging vertegenwoordigd door haar raadsman mr. advocaat te die besluiten neerlegt;
 de tweede beklagde in zijn antwoorden en middelen van verdediging vertegenwoordigd door zijn raadsman

Aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in zijstraten van een toeristische verkeersweg, vallen niet onder toepassing van deze paragraaf, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen :

1. *op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel;*
2. *op kunstwerken;*
3. *op plaatsen waar zij vanaf de toeristische verkeersweg, over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.*

De bij de bovenstaande bepalingen verboden aanplakbrieven en andere visuele reclames en publiciteitsmiddelen, alsmede de draagconstructies moeten worden verwijderd door de personen die voor de plaatsing en het behoud ervan verantwoordelijk zijn.

Artikel 5, 1° e van het K.B. van 14 december 1959 bepaalt :

Op de hierboven bepaalde plaatsen mogen de aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen slechts worden aangebracht op de zijgevels van de gebouwen of op de voorgevel van de gebouwen die voor handels- of nijverheidsdoeleinden worden gebruikt.

1° ze mogen worden aangebracht op de zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoverstek of dekplaat hebben, en niet zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn opgetrokken, op bepleisterd zijn, of geversd en op voorwaarde :

...
e) dat er ruimte van ten minste vijftig centimeter breedte overblijft tussen de randen of de omlijsting ervan, en de grenzen van de vensters, van de deuren en van het vlak van de gevel waarop ze worden aangebracht, en dat de hoeken van het aanplakbord niet zijn afgesneden

2.2

In termen van besluiten argumenteert de verdediging van elk der beklaagden dat het aangewezen zou zijn om enkele prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

2.2.1 met betrekking tot artikel 200 WDRT

Volgens de bewoordingen van artikel 200, lid 1 WDRT wordt de regering (slechts) uitdrukkelijk gemachtigd om aanplakking te verbieden. Het Hof van Cassatie daarentegen stelde in haar arrest de dato 8 februari 1989 (Arr.Cass., 1988-89, 675) dat artikel 200 WDRT zowel *het aanplakken* als *het behouden van de aanplakking* strafbaar stelt.

De vraag stelt zich of een dergelijke interpretatie het wettigheidsbeginsel zoals omschreven in artikel 12 en 14 van de Grondwet al dan niet schendt? En kan men onder het begrip *aanplakbrief* ook de reclame- en publiciteitspanelen verstaan zonder daarbij het wettigheidsbeginsel te schenden?

En dient het begrip *aanplakbrief* zo te worden geïnterpreteerd dat artikel 200 WDRT betrekking heeft op een algemeen verbod om aan te plakken? Volgens beklagden is een dergelijk verbod buiten proportie en in strijd met de artikelen 10, 11 en 16 van de Grondwet en met artikel 1 EP EVRM.

2.2.2 met betrekking tot de wet van 23 april 2003

Sedert de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is de buitenreclame geen nationale reglementering meer nu het een gewestelijke bevoegdheid is geworden (F. WASTIELS, Handboek Wegenrecht, Brugge, Die Keure, 57, nr. 60).

Evenwel werd artikel 201 WDRT sindsdien nog gewijzigd bij wet van 22 april 2003 (B.S., 22 mei 2003) waarbij de bevoegdheid bepaald werd om processen-verbaal op te maken. Volgens beklagden schendt de wet van 22 april 2003 hierdoor flagrant de bevoegdheidsverdeling tussen de Federale Staat en de Gewesten aangezien men de bevoegdheid tot het opmaken van processen-verbaal vaststelt voor wat betreft de inbreuken op het verbod tot aanplakking.

2.2.3 met betrekking tot de wet van 1 mei 1939

Bij wet van 1 mei 1939 werden aan de Koning bepaalde machten toegekend met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en het voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (B.S., 6 mei 1939, *Pasin.* 1939, 182).

Beklaagden argumenteren dat de grondwettigheid van deze bijzondere machtenwet van 1 mei 1939 nader dient te worden onderzocht.

Het was immers het op grond van deze wet was dat bij K.B. nr. 63 van 28 november 1939 de zinsnede "en namelijk in de door de oorlog verwoeste streken" werd geschrapt waardoor het toepassingsgebied van de bepaling van artikel 13 van de wet van 24 augustus 1919, zijnde het huidig artikel 200 werd verruimd.

Artikel 1, VII van deze wet van 1 mei 1939 verleent de Koning de bevoegdheid om strafsancties op te leggen en te bepalen wie bevoegd is om de overtredingen vast te stellen. Volgens de verdediging van beklagden delegeert het aan de Koning bevoegdheden die door de Grondwetgever aan de wetgever zijn voorbehouden en is derhalve ongrondwettig. Opdrachtwetten mogen in beginsel geen door de Grondwet aan de wetgever voorbehouden aangelegenheden opdragen aan de Koning.

Verder zijn beklaagden van oordeel dat er bij wet van 1 mei 1939 geen bijzondere omstandigheden worden aangevoerd om artikel 200 WDRT, dat betrekking heeft op de vrijwaring van de schoonheid van gebouwen, monumenten, zichten en landschappen, door middel van bijzondere machten te wijzigen. Artikel 1, I, d machtigt de Koning enkel om de wetgeving op de belastingen en de retributies ten behoeve van de staat aan te vullen en te wijzigen terwijl artikel 200 WDRT geen betrekking op een belasting of een taks.

Beklaagden argumenteren dat voorzover artikel 1, I, d wel de machtiging zou inhouden om het artikel 200 WDRT te wijzigen dit een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien een categorie van rechtsonderhorigen wordt onttrokken van de bescherming van beraadslaging door een democratisch verkozen orgaan, zonder dat daarvoor bijzondere omstandigheden aanwezig zijn of aangevoerd worden.

2.3

Alvorens te oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de strafvordering acht de rechtbank het opportuun en noodzakelijk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis omschreven prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Gelet op de genoemde artikelen en de hierna volgende artikelen:

K.B. 27.04.2007;(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

op tegenspraak

HEROPENT ambtshalve de debatten teneinde de volgende prejudiciële vragen voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof :

1. *Is het verbod op aanplakking zoals omschreven in artikel 200 van het Wetboek diverse rechten en taksen (WDRT) waarbij de regering gemachtigd wordt de aanplakking te verwijderen in de gebieden die zij bepaalt buitensporig ten aanzien van het doel waarvoor dit verbod werd ingesteld – namelijk om de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren – nu hierbij zelfs geen enkel advies dient te worden ingewonnen, ook niet dat van de Administratie Monumenten en Landschappen, zodat het verbod in strijd is met artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 EP EVRM en is dat verbod niet willekeurig en in strijd met de artikelen 10, 11 en 16*

van de Grondwet en artikel 1 EP EVRM omdat het te algemeen geformuleerd is, dat er geen limieten zijn opgelegd en er geen waarborgen voorzien zijn ?

2. Schendt de wet van 1 mei 1939 waarbij aan de Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en door te voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (B.S., 6 mei 1939, Pasin., 1939, 182) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat zij niet bepalen dat bij gebreke aan bekrachtiging de op basis van bijzondere machten uitgevaardigde besluiten retroactief uit de rechtsorde verdwijnen, waardoor aan de categorie van rechtsonderhorigen die onder de toepassing van deze wet vallen de grondwettelijk gewaarborgde tussenkomst van een democratisch verkozen beraadslagende vergadering wordt ontnomen ?
3. Schendt de wet van 1 mei 1939 waarbij aan de Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en door te voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (B.S., 6 mei 1939, Pasin., 1939, 182) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat zij niet werd bekrachtigd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers en de Senaat, zoals voorzien in artikel 2 van die wet, waardoor aan de categorie van rechtsonderhorigen die onder de toepassing van deze wet vallen de grondwettelijk gewaarborgde tussenkomst van een democratisch verkozen beraadslagende vergadering wordt ontnomen ?
4. Schendt de wet van 1 mei 1939 waarbij aan de Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en door te voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (B.S., 6 mei 1939, Pasin., 1939, 182) de artikelen 12 en 14 van de Grondwet door in artikel 1, VII de essentie van de bevoegdheid van de strafbaarstelling en de vaststelling te delegeren aan de Koning ?
5. Schendt de wet van 1 mei 1939 waarbij aan de Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op de sanering en het evenwicht van de openbare financiën, het creëren van gunstigere omstandigheden voor de ontwikkeling van de nationale economie en door te voorzien in andere dringende noodzakelijkheden (B.S., 6 mei 1939, Pasin., 1939, 182) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie dat artikel 1, I, d van deze wet toelaat om artikel 200 WDRT te wijzigen, terwijl deze bepaling geen belasting of een taks betreft maar enkel de vrijwaring van de schoonheid van gebouwen, monumenten, zichten en landschappen en zonder dat er bijzondere omstandigheden worden aangevoerd om door middel van bijzonder machten een bepaling die de vrijwaring van de schoonheid van de gebouwen, monumenten, zichten en landschappen betreft te wijzigen,

waardoor de categorie van rechtsonderhorigen die onder de wijziging van deze bepaling valt ten onrechte onttrokken zijn aan de rechtsbescherming van de democratisch verkozen volksvertegenwoordiging die de wetgevende macht vormt ?

6. *Schendt artikel 200 WDRT in de interpretatie dat daarmee ook het behouden van de aanplakking bedoeld wordt het wettigheidsbeginsel zoals opgenomen in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet ?*
7. *Schendt artikel 200 WDRT in de interpretatie dat niet alleen plakbrieven maar ook reclame- en publiciteitsmiddelen worden bedoeld het wettigheidsbeginsel zoals opgenomen in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet ?*
8. *Schendt de wet van 22 april 2003 de bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de gewesten, opgenomen in artikel 6, 1, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, door de bevoegdheid tot het opmaken van processen-verbaal te regelen voor wat betreft de inbreuken op het verbod tot aanplakking bedoeld in artikel 200 WDRT ?*

STELT de verdere behandeling van de zaak uit naar de terechtzitting van 03 december 2012.

HOUDT de beslissing omtrent de kosten aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:
EENENTWINTIG MEI TWIENDEUIZEND EN TWAALF

Aanwezig:

alleensprekend rechter in strafzaken;;
substituut Procureur des Konings;
griffier;